

Danmarksturneringen kvinder 2004

Af Annelise Dam Olesen og Vibeke Hansen.

Kvindeholdet fik, som vi alle ved, bronzemedaljer ved DT-finalen i Aabenraa den 11. september efter en drabelig dyst mod IK Viking. Det hele blev afgjort på sidste øvelse 4 x 400 meter i en sandgyser, hvor pigerne efter en super indsats løb medaljerne hjem.

Holdet i år har været præget af en fantastisk stemning, et stort deltagerantal (18 piger) og en dejlig vilje til at støtte og hjælpe hinanden – en rigtig god holdånd.

Vi har i sæsonen været forstærket af Julie (som har taget turen fra Herning) og Karina som er flyttet tilbage fra det jyske.

Der skal ikke nævnes enkelt resultater her, men karakteristisk for sæsonen har det været kasterne, der har været de "tunge" pointslugere. Vi har i Inge, Maria og Belinda en rigtig god trio, men også et stort antal personlige rekorder i de andre øvelser indikerer, at vi bevæger os i den rigtige retning.

Finalestævnet i Aabenraa med forudgående forberedelse af "udstyr" og sang, var prikken over i'et. Vi kom for at få medaljer – og vi fik dem.

Tak for en rigtig god sæson til alle tøserne på holdet + Jakob!

Danmarksturneringen Mænd 2004

Af Lasse Ringhofer, Morten Zabel og Henrik Kjær.

Der var på forhånd, sædvanen tro, lagt i ovnen til det helt store opgør om bronzemedaljesættet i årets udgave af Danmarksturneringen. Sparta og Århus 1900 er urørlige på de to første pladser, men ærkefjenderne KIF (ja det skærer næsten i ørerne når man hører det...) - dem ville vi slå i år... Godt nok var vores hold på papiret ikke lige så stærkt og bredt som tidligere år, men KIF så heller ikke ud til at være frygtindgydende stærke - på papiret. Det var derfor med et meget positivt udgangspunkt herreholdet åbnede årets første DT- runde.

Første runde gik af stablen den 8. maj på Østerbro Stadion og var for manges vedkommendes sæsondebut. Det bar resultaterne og stemningen i denne runde desværre også præg af. Der var ikke den nødvendige entusiasme og vilje til sejr over Hvidovre-mandskabet der i de senere år har karakteriseret klubben - og som har gjort os til Danmarks absolut bedste klub mht. opbakning af holdkammerater og i det hele taget til skabelse af en inspirerende ramme om den enkelte aktive. HvAM's mandskab SKAL simpelthen kunne høres fra tribunen. Det er ét af vores stærkeste våben. Men kombinationen af halvårligt vejr, manglende motivation (fra visses side) og manglende evne til at hive sine holdkammerater op til bedre præstationer resulterede i en runde uden egentlige idrætsmæssige højdepunkter.

Resultatet af første runde blev et 8 points nederlag til KIF og kun en 1 points "sejr" over underdogs'ene fra Bagsværd. Var vi virkelig allerede på vej ud af DT før det hele rigtig var kommet i gang?

Ved den efterfølgende evaluering af matchen gav alle hinanden håndslag på, at der skulle ændres på entusiasmen og motivationen til 2. runde der lå 12 dage senere - og det skal jeg lige love for der blev.....

Anden runde d. 20/5 på Hillerød stadion VAR simpelthen den diametrale modsætning til den første runde.....heldigvis! Det blev en runde hvor alle kæmpede for hvert point. Alle ville vise at KIF og Bagsværd var hold, der kunne slås - og alle viste, at finalerunden i hvert fald ikke skulle være uden HvAM-herreholdets deltagelse.

Dagen bød, udover den herlige stemning, på rigtig mange idrætsmæssige højdepunkter. Tydeligst i erindringerne står Steffens fænomenale sejr på 400m i personlig rekord 49,29 sek. Og oven i købet på et helt åbent stadion med alt andet end perfekte vindforhold. Ekstra imponerende i betragtning af, at han kort forinden havde sat årsbedste på 200m i glimrende 22,28 sek. Steffen, der fik den symbolske/imaginære "fidusbamse" for hans op-

træden, førte virkelig an i holdets march imod finalerunden i Aabenraa.

Af andre idrætsmæssige highlights var Jakobs disciplinsejr i stang med 4.40m (han var så højt over, at det stadig er en gåde, at han efterfølgende rev 3 gange på 4,50 meter). Jørgens 58,50 meter i spyd, som i sig selv ikke er nævneværdigt, men dybt imponerende idet han ikke har rørt et spyd i over et halvt år. Herreholdets varemærke nummer ét, stafetterne, var atter tilbage i vanlig standard - dog stillede vi ikke i stærkeste opstilling på 4x400m idet vores sprintere var ved at være godt slidte.

Lad det være sagt med det samme: Vores mellem/langdistance folk præsterede fint på deres respektive niveauer, men med fare for at gentage en gammel melodi så er det på mellem- og langdistancerne, at vi mangler at lave point - også selv om det faktisk lykkedes at fremskaffe dygtige løbere på dagen. Vi mangler lige det sidste i at lave mere end det irriterende og sædvanlige enkelte point per disciplin. Klubben behøver en decideret mellem-/langdistancegruppe, så at vi selv kan opfostre vores baneløbere (og dermed ikke hive motionister og landevejssløbere ind i sidste øjeblik).

Summa summarum for 2. runde: Vi slår KIF med 5 point og lammetæver Bagsværd med 15 point - finalebilletterne var indløst. Folk var sultne, rigtig sultne og kunne vi videreføre denne holdånd i finalen (og skaffe nogle dygtige mellem/langdistancefolk) kunne det kun gå én vej: BRONZE.....!

DEn længe ventede finaleturn startede op allerede fredag eftermiddag, hvor en trup af forventningsfulde og optimistiske atleter drog af sted til Aabenraa for at bevise overfor omverdenen og sig selv, at 4. pladser ikke er noget vi samler på. Bronzen vidste alle var inden for rækkevidde, især fordi vi havde fået forstærkninger på mellem- og langdistance som havde været vores akilleshæl i de indledende runder. Klubben havde arrangeret perfekte forhold for atleterne forud for finalen qua hotelovernatning, således ingen var trætte pga. en lang bustur forinden, og ikke mindst pga. Michael Jepsens peptalk om morgen efter morgenmaden. Han fik virkelig sat ild under kedlerne, og alle vidste efter oplægget hvor de tætte kampe om pointene lå.

Ved ankomsten til stadion gjorde Hvidovre det de er bedst til, nemlig at markere sig! De havde anskaffet Danmarks største atletik-banner (5 x 3m), som samtidigt symboliserede klubbens forventninger til dagens og fremtidens præstationsniveau. For at holde styr på atleternes præstationer havde holdlederne kreeret et lille

Excel-ark som løbende kunne holde styr på pointstillingen, og slutningen hvis alt gik som forventet qua diverse holdopstillinger.

Første øvelse stod i Edwin Moses, alias Martin Stegemeyers, fodspor – 400m hæk. En øvelse som kun én i klubben mestrer, nemlig Martin. Problemet var imidlertid, at en lyskenskade gjorde at vores reserve måtte varme op samtidigt med Martin, for at sikre at intet var overladt til tilfældighederne. Martin var selv meget tvivlende på sine evne til at gennemføre, men holdlederne fik ham overbevist om, at festen om aftenen ville læge eventuelle sår. Martin præsterede selvfølgelig langt over hans egne forventninger med en 4. plads, dette overraskede dog ikke holdlederne.

Optimismen omkring vores nyerhvervelser på langdistancen skulle stå sin test på 5.000m, hvor Stephan Jensen, der forrige weekend havde debuterede til DMU med en tid lige under 16 min., samt Kenneth Munk skulle tage kampen op mod KIF i en af de mange øvelser der ville blive afgjort på marginalerne. Desværre slog KIF både Stefan og Kenneth, men hvad der bør nævnes er at begge satte PR. Kenneth endda med 45 sek. !!!

Steffen Jørgensen, som altid står for 100% commitment, skulle i ilden. 200m var øvelsen af hans achillesene var bedøvet med massevis af iprener, så han kunne tage kampen op mod konkurrenterne. KIF og Sparta så ud til at være umulige at slå, mens Aarhus 1900 kunne blive et ubehageligt bekendtskab. Uimodståeligt, som med en erfaring som gamle Flemming, afviser han Aarhus 1900 i tiden 22.48 sek. Skaden holdt og han var klar til næsten udfordring som var 4x100m, hvilket der var set hen imod med skepsis fra holdledernes side, da træningen omkring skifterne ikke kunne betegnes som optimale eller for den sags skyld grundige.

Mark Jacobsen, som for tiden er i militæret, havde næppe brugt tiden på at være hurtigmand på den jyske hede, og skiftetræningen havde han drømt sig til. Det blev en 4x100m som bar præg af dårlige skifter for alle de hurtige hold. Hvidovre var ingen undtagelse. Da Steffen løber ud af sidste kurve for at aflevere depechen til Mark ser han kun røgen fra hans acceleration, som måske af lægmand lignede det superstart, mens det mere træned øje kunne se den præmature igangsætning. Miraklernes tid var dog ikke overstået da skiftet blev en realitet, hvilket gav Mark ild i den nederste del af ryggen, hvorefter han distancerer Aarhus 1900 på målstreger med hele 0,01 sek. 2. pladsen var hjemme, hvilket var bedre end forventet (fra holdledernes side, ikke stafetholdet).

På nuværende tidspunkt er begge holdleders puls faretruende nær indlæggelsestilstand. Samtidigt begiver Thomas Hoffmann sig ud på en færd mod alderdommen

personificeret i Allan Laursen (Sparta). Thomas havde til morgen under peptalken beroligede os med, at han nok skulle klare paragrafferne, men når der skal præsteres skal snak følges op med resultater. Dette formåede Thomas til fulde, qua hans åbningsstød på 14,55m, som lagde pres på den aldrende Allan, som kun lige formåede at nå over de 14 meter. Endnu en af de tætte kampe var faldet ud til Hvidovres fordel, og den løbende stilling blev gransket, vendt og drejet mange gange som kampen skred frem.

Højde- samt trespring tog vores tog springgazel-ler, personificeret af Jimmi Jensen og Kenneth Olsen, sig af. Trespring var den første øvelse for de to atleter, og som holdleder var man mest glad for at de begge undgik skader, da regnen nu havde sat ind. Dette påvirkede hverken Jimmi eller Kenneth, som begge leverede varen, desværre var det ikke nok til at tage yderligere point ift. vores forhåbninger. Vores forhåbninger var 1 cm længere, Kenneth...

Begge atleter havde ikke mange minutters pause før højdespring skulle sættes i gang, og regnvejret forsatte ufortrødent. Kenneth var tydeligvis blevet kold af den korte pause og regnvejret, så han måtte springe sig varm, og det gjorde han. Kenneth havde desværre ikke nogen Ph.d. i marginalers indvirkning, da han endnu engang måtte se sig slået, denne gang med en endnu mindre margin, nemlig antallet af nedrivninger. Kenneth blev nr. 4 men sprang samme højde som nr. 2. Det var som om heldet var begyndt at vende, men alle kæmpede fortsat ufortrødent.

Steffen Jørgensen skulle atter i kamp, denne gang på hans nirvana distance, 400m. Jeg må sige det med det samme. Jeg har set mange løbe pragtpræstationer hjem og overgået alles forventninger med nye PR når der ikke var noget på spil. Hvad tilskuerne på stadion var vidne til var noget helt andet. En mand der kendte hans begrænsninger, sine konkurrenters formåen, samt vigtigheden af hans præstation, og med i ligningen skulle der også tages højde for en skadet achillesene. Steffen løb det mest veldisponerede, rutinerede 400m løb jeg nogensinde har set, og kom hjem i tiden 49.91, og tog 2. pladsen, som holdlederne havde forudset, men ingen andre. Han afviste Aarhus 1900's Klaus Haagensen som er fast inventar på landsholdets 4x400m, samt KIF's Brian Jørgensen. Dagens præstation indtil videre uden sammenligning.

Hvidovre havde to discipliner som på papiret kunne resultere i 1. pladser. 100m var den første disciplin med Christian Trajkowski alias Raketten i hovedrollen. Desværre var der opstået et problem da Christian var blevet skadet i knæet, og havde en del smerter. Heldigvis havde vi flere reserver som var klar, men Christian ville selv. Dette viste sig også at være den rigtige beslutning. Sparta havde valgt at stille op

med Christian Birk på 100m, som normalt løber de længere sprintdistancer, og dette var imødeset med del bekymring, da alle kender hans frygtindgydende topfart. Denne blev også den afgørende faktor på de 100m, hvor Christian Birk susede over målstregen i tiden 10,92 sek. med Raketten lige i hælene. En 2. plads var hjemme, hvilket var gode point, men 2 mindre end estimeret. Der var begyndt at tegne sig en kedelig tendens, hvor marginalerne var på konkurrenternes side.

Stangspring var der store forhåbninger til med hensyn til en 1. plads. Alexander Grelland og Jakob Rasmussen skulle forsvare de sort/lilla farver. En stærk duo, som med OL-springer Piotr Buciarski fravær, havde gode vindermuligheder. Desværre ville vejret, dommerne og Ken Jensen fra Sparta det anderledes, og således endte det med en 2. plads. Igen 2 mindre end estimeret. Vores forsprint begyndte at smuldre, og alle kunne se det, men der var håb endnu, nemlig ved Brian Dassbjerg, regerende Europæisk Mester i militær 5-kamp. Han kunne blive kaninen som vi trak op af hatten. Jeg tror aldrig jeg har set så mange Hvidovre folk råbe og skribe på en atlet som de ikke kendte så godt. Han personificerede holdets håb. Løbet blev skudt i gang og Brian lagde sig fornuftigt i feltet sammen med dem som ville blive hans værste konkurrenter. Brian beslutter sig for at distancere de nærmeste konkurrenter, som ville give de så vigtige point. Han får et lille hul, og kæmper som var det hans sidste bedrift. Desværre slipper kræfterne op, og konkurrenterne stryger forbi, sidste pladsen er en realitet.

Nu skulle der større matematik kundskaber til end holderlederen åbenbart formåede, men i sidste øjeblik lykkedes det at finde ud af, at vi skulle have to hold imellem os og KIF, hvis bronzen skulle hjem. Opgaven syntes noget uoverkommelig, men holdet insisterede på at kæmpe for holdets chance. Alle var spændte til bristepunktet, og kunne ikke vente på starterens skud. Cesar Posse skulle løbe første tur. Et lettere ubeskrevet blad på 400m distancen, men en atlet en god form, hvilket han beviste på 4x100m. Han løber en formidabel tur på 50 sek., og overlader depechen til hans aldersgruppeven Raketten, som med sit dårlige knæ og had til 400m distancen, sætter efter det forreste hold Sparta. Raketten løber også formidable 50 sek. Herefter kommer turen til Mark Jakobsen, vores jyske militærmand, som desværre måtte sande at lange traveture med opbakning ikke er den ideelle optakt. Mark går desværre noget død på opløbet, og må indkassere en tid på 54 sek. Nu kommer så det pudsige, og hvilket der også gjorde sidste manden på vores stafet til finalens bedste. Mens Mark kæmper sig op ad opløbet står Steffen Jørgensen klar. Han har forinden løbet 200m, 400m og 4x100m med en skadet achillesene. Mark overdrager depechen til Steffen, og her ville alle normalt gøre to ting: Enten indse at de andre er for langt væk og løbe langsommere, eller kaste sig ud i et hovedløst sprintforsøg for at hente det tabte på den halve distance, men

dette gjorde Steffen ikke. Han var tændt, men ikke overtændt, og han satte af sted i et voldsomt tempo som han vidste ville blive svært at holde, men det var muligt. KIF og Aarhus 1900 begyndte at løbe taktisk, så Steffens taktik så helt rigtig ud. Han nærmede sig meter for meter, men måtte indse at de andre var for langt væk. Steffen løb hjem i 49 sek. Imponerende!

Slutteligt må vi erkende at selvom indstillingen, forbedrelsen og forholdene var til at vi kunne tage bronzen, så har vi stadigvæk nogle discipliner som vi skal forbedre, hvis vi skal stå bedre ift. konkurrenterne. Vores mellem- og langdistanceatleter hjemtog 4 point, hvilket er fire sidstepladser. Der var ikke en finger at sætte på deres præstation, den var faktisk blandt de bedste set ift. personlige rekorder, men det rækker desværre ikke så langt.

Jeg ved at både herrer og kvindeholdet allerede er blevet og til stadighed bliver forstærket, så der er begrundet håb om medaljer næste år. Holdlederne var ovenud tilfredse med indstillingen blandt de aktive, og vi ærgrer os stadigvæk på Jeres vegne. Der er kun en vej frem, og det er kæmpe fokus på 2005, hvor vi alle skal forberede os gennem dedikeret vintertræning, og en vel planlagt konkurrenceplan for sommerperioden. Henrik Kjær vil ikke være en del af holdleder teamet næste år, da han har fundet sine pigsko frem igen, og tror på at veteranklassen er værd at træne hen imod. Hvorvidt Morten Zabel og Lasse Ringhofer vil fortsætte er stadigvæk uvist.

Tak for en god tur!

Morten Zabel

Det kan godt være, at herrerne ikke vandt medalje, men så vandt vi da festen i stedet for